

Faşist Donald Trump'ın Yargılamaları ve Bütün Bu Sistemin Suçlu Doğası

Faşist Donald Trump'ın Yargılamaları ve Bütün Bu Sistemin Suçlu Doğası

Veya: Trump'ın Duruşuyla veya Demokratların Adaletin Savunucusu Gibi Pozlarıyla Enayi Rolünü Oynamayın- Bir Devrime ve Temelden Farklı ve Çok Daha İyi Bir Sisteme İhtiyacımız Var

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı Bob Avakian tarafından yazılmış ve Devrimci Komünist Parti-ABD'nin web sitesi olan revcom.us sitesinde 25 Eylül 2023 tarihinde yayınlanmıştır. Çevirisini, takipçilerimizin dikkatine sunarız

Ben bunu yazarken Donald Trump, 2020 seçimlerini kaybettikten sonra darbe yapıp iktidarda kalma girişimi ve diğer ciddi suçlamalarla ilgili çok sayıda cezai iddaname ve yaklaşımakta olan davalarla karşı karşıya.

Trump'ın sıkı destekçilerinin ötesinde, olaylara yalnızca kısmi ve yüzeysel açıdan bakan bazıları, bizzat Trump'ın yüksek sesle ilan ettiği, onun haksız kovuşturma veya zulmün kurbanı olduğu iddiasına kandılar.¹ Buna, bu sistem altında sert bir şekilde ezilenlerden bazıları da dahildir; bunlar, Trump'ın hükümeti yöneten kişiler tarafından takip edildiğine göre Trump'ın durumunda özdeşleştirilecek, hatta hayran olunacak, Trump'ın bu suçlamaları ve bunları getirenleri meydan okurcasına kınamasına saygı duyulacak bir şey olduğu yönündeki yüzeysel görünüme kanmış olanlardır.

Bu bağlamda, Trump'ın duruşunun (Atlanta'daki duruşması için yaptığı "rezervasyon" sırasındaki sabıka fotoğrafında "deli

köpek” pozu kesme girişimi de dahil olmak üzere) sadece açıkça ve saldırgan bir şekilde ırkçı olan “tabanına” hitap etmeyi amaçlamıyor aynı zamanda ama aynı zamanda Siyahi ve Latin erkekler de dahil olmak üzere daha iyi bilmesi gereken diğer kişilere de hitap etmeyi amaçlıyor gibi duruyor ve bunu dikkate almak önemlidir. (Trump görünüşe göre en azından bazılarının onun maço duruşundan etkileneceğini hesaplıyor).

Bu, Trump’ın gerçekte neyi temsil ettiği ve ona yönelik bu suçlamalarla ilgili gerçekte neler olup bittiği konusunda net olmanın neden önemli olduğuna ek bir boyut katıyor.

Belirli bir düzeyde, daha önce de belirttiğim gibi ve burada daha da detaylandıracağım gibi bir gerçek var- **Donald Trump ‘Sert’ Değil, İçi Faşist Dışkısı Dolu Bir Kese Kağıdıdır.**²

Ancak daha derine inmek, konunun temellerine ve özüne inmek gerekiyor.

Her şeyden önce Trump, *ABD kapitalizm-emperyalizminin can çalan, ruhları parçalayan bu sisteminin egemen sınıfının temsilcisidir* ve o egemen sınıfın güçlü bir kesiminin desteğine sahiptir.

İkincisi daha spesifik olarak o bir faşisttir; egemen sınıfın faşist kanadının bir temsilcisidir. Ve bunun ne anlama geldiğinde açık olalım. Revcom.us’de yakın zamanda yayınlanan bir makalede, Trump ve diğerlerinin bu ülkede işleri doğrudan faşist yönetime doğru ittiği noktası vurgulanıyor.

*Açık beyaz üstünlüğü, kadınların ataerkil itaati ve LGBTQ bireylerin kamusal yaşamdan tasfiye edilmesi, göçmen karşıtı terörü ve çılgınca bilim karşıtı bir gündem dayatmak için “Tanrı’dan gelen bir görevde” olduklarına inanan milyonlarca kişilik organize ve silahlı bir toplumsal tabanı serbest bıraktı. Bunu başarmak için, bu sistemin siyasi egemenliğinin normal işleyişini “havaya uçurmaları” gerekiyor ve bunun için can atıyorlar.*³

Şimdi, bazı insanların düşünceleri o kadar çarpık ki Trump'ın gerçekte neyi temsil ettiğini- ya da en azından onun açık, bariz bir ırkçı olduğunu- anlıyorlar ama sonra Trump gibi *bilinen* bir ırkçıyla gitmenin, ırkçı değilmiş gibi davranan ama gerçekte öyle olan, Demokrat Parti liderleri gibi insanlardan bir şekilde daha iyi olduğu görüşünü benimsiyorlar. Bu, acınacak derecede dar bir vizyonun ve alçak görüşlülüğün bir ifadesidir; bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin sınırlarının ötesini görememenin ve hatta bariz ve “kıllık değiştirmiş” ırkçılar arasında seçim yapma durumunun ötesindeki şeyleri kavrayamamanın bir ifadesidir. Daha spesifik olarak, bu tür bir düşünce, iki egemen sınıf partisinden birinin (bu durumda Cumhuriyetçiler) önde gelen bir siyasetçisinin bariz ırkçılık borazanlığı yapmasının, bunun sadece onların “kişisel görüşü” veya “kişisel ön yargısı” meselesi olmadığını anlayamamaktadır. **Bu, ırkçılığı ve onunla bağlantılı her şeyi resmi hükümet politikası haline getirme niyetinin açık bir** beyanıdır- devletin tam gücünün (polis, silahlı kuvvetler, mahkemeler, hapishaneler vb.) yanı sıra ırkçı “milisler” ve diğer silahlı faşist serserilerin (Ku Klux Klan'ın günümüzdeki eşdeğerleri) güçlü desteğiyle ve Siyahiler için açık, “yasallaştırılmış” ayrımcılık ve “ikinci sınıf statü” çağının linç çeteleri ile beraber. Diğer şeylerin yanı sıra, bu faşistlerin, köleliğin korkunç doğası ve etkileri, bunun sonuçları ve ırkçı baskının bugüne kadar devamı da dahil olmak üzere, bu ülkenin gerçek tarihine ilişkin sınırlı atıfları bile kamu eğitiminden kaldırmaya kararlı olmalarının nedeni budur.

Gerçek şu ki Trump sadece “açık” bir ırkçı değil. 2020'deki bir dizi makalede belirttiğim gibi, o soykırımcı bir ırkçıdır ve yalnızca hapsedmeye devam etmekle kalmayıp, aynı zamanda çok sayıda Siyahi insanı ve açıkça insandan aşağı olarak gördüğü diğer ten renginden insanları gerçekten öldürmeye fazlasıyla isteklidir.⁴

Şunu da söylemek gerekir ki, “aleni” ırkçılarla hareket

etmenin bir şekilde “daha iyi” olduğu fikri, en azından bazı durumlarda, yalnızca büyük bir cehaletin yansıması değil, aynı zamanda *iğrenç bir hırs* olarak adlandırılması gereken bir şeydir: Bir şekilde bu aleni ırkçılığın sonuçlarından kaçmaya çalışmak yalnızca bu ülkede siyahilerin ve diğerlerinin öldürücü baskıya değil aynı zamanda ve Üçüncü Dünya’daki (Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya) 150 milyondan fazla çocuk da dahil olmak üzere, burada ve tüm dünyada milyarlarca insanın aşırı sömürsüne dayanan bu sistemin “iyiliklerinden” yararlanacak konuma gelme çabasıdır.

Donald Trump Davaları ve “Zirvedeki” Çatışmalarda Gerçekte Neler Oluyor?

Temel anlamda, egemen sınıfın Trump ve Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil edilen faşist kanadı, 1865’te İç Savaş’ın sona ermesinden kısa bir süre sonraki, bu ülkenin yönetildiği “geleneksel normları” yıkmaya kararlı- gerçekte *hâkim sınıfın farklı kesimleri arasında* seçimler yoluyla (seçimlerde kazananların göreve başlaması ve kaybedenlerin sonuçları kabul etmesiyle) “gücün barışçıl bir şekilde aktarılması” anlamına gelen “gücün barışçıl transferi” de buna dahildir. Yerel okul kurulları, seçim kurulları, eyalet hükümetleri, “istihbarat” teşkilatları ve silahlı kuvvetlerin yanı sıra Yüksek Mahkemeye kadar her düzeydeki mahkemeler de dahil olmak üzere kilit hükümet kurumlarını devralmak ve faşist programları için kullanmak için harekete geçerken, tüm bunlar, faşistlerin, bu “normları” parçalamak, tartışmasız bir yönetim kurmaları ve ırkçı, cinsiyetçi, toplumsal cinsiyetçi baskılara ve diğer adaletsizliklere karşı kararlı mücadele yoluyla kazanılmış bazı “medeni ve hukuki haklara” izin veriyormuş gibi görünmelerini bile ortadan kaldırmaları açısından hayati önem taşıyor.

(Daha önce bahsettiğim revcom.us adresindeki makale, faşistlerin bu baskıcı sistemin “normlarını” yerle bir etmeye yönelik saldırılarının bir dizi örneğini veriyor; buna Joe Biden’ın görevden alınmasına yönelik hamle de dahil;

Demokratlar Trump'ı başkanken iki kez görevden almaya çalışmalarının kısmen bir "ödemesi" olarak ve daha geniş anlamda Cumhuriyetçilerin ülkenin tamamında faşist bir yönetim biçimini ele geçirip pekiştirmeye yönelik saldırısının bir parçasıydı.)

Diğer tarafta (yani egemen sınıfın genellikle Demokrat Parti tarafından temsil edilen muhalefet kanadında) nesillerdir sürdürülen "geleneksel normların" ve ülkeyi yönetme biçiminin sürdürülmesi, "Herkes için özgürlük ve adalet" yanılışmasını sürdürürken "dahil etme" ve "çeşitlilik" için bazı kısmi hamleler yapmak, ülke içinde kapitalist egemenliğin istikrarını korumanın ve "ulusal" olanı (yani, ABD egemen sınıfının uluslararası arenadaki *emperyalist*) çıkarlarını sürdürmedeki kararlılık. Egemen sınıfın bu kanadı, bu "normları" yıkmamanın ve adaletsizliğe karşı mücadeleye verilen kısmi tavizleri açıkça tersine çevirmenin, Amerikan kapitalist-emperyalist yönetiminin "ülkedeki" istikrarını ciddi şekilde tehdit edeceğine ve onun uluslararası alanda konumunu zayıflatacağına kesinlikle inanıyor. Dünyadaki hakimiyetine yönelik ciddi bir meydan okumayla karşı karşıya olduğu bir dönem; yalnızca şu anda Ukrayna'daki savaşta yoğunlaşan Rusya'dan değil, daha da önemlisi (hala "sosyalistmiş" gibi davranan, sözde "komünist" bir parti tarafından yönetilen, ancak çoktan gerçek bir *kapitalist-emperyalist* ülke haline gelen) yükselen güç Çin'den.

Demokrat Parti ve ABD egemen sınıfının temelde temsil ettiği kanadı için, büyük bir deney olan ABD'nin demokraside ve (tekrar etmekten hiç yorulmadıkları gibi) "özgür dünyanın lideri" olmakta "tepedeki parlayan şehir" olduğu fikrini sürdürmek ve bunu yüksek sesle yaymak gerekli ve hayati önem taşıyor. Bu nedenle örneğin Joe Biden, ABD'nin 200 yılı aşkın süredir dünyaya özgürlük ve ilhamın parlayan ışığı olduğunu ifade etti.

Bunun cevabı şu ifadede güçlü bir şekilde ifade edilmektedir:

Gidebileceğiniz her yeri arayın, Eski Dünya'nın tüm monarşileri ve despotizmleri arasında dolaşın, Güney Amerika'yı dolaşın, her türlü istismarı araştırın ve sonuncuyu bulduğunuzda gerçeklerinizi bu ulusun günlük uygulamalarının yanına koyun ve siz de benimle birlikte, iğrenç barbarlığı ve utanmaz ikiyüzlülüğüyle Amerika'nın rakipsiz hüküm sürdüğünü söyleyeceksiniz.

Bu, eski köle ve kararlı abolisyonist Frederick Douglass tarafından 1852'de söylendi, ancak Douglass'ın bu açıklaması, bu sistem altında, bu ülkede ve dünyanın her yerinde işlenmeye devam eden büyük suçlarla birlikte, bu ülke ve dünya hakkındaki gerçeği bugüne kadar cesurca dile getiriyor.

([“ABD Bir Rol Model? Evet, Ahlaksız Irkçı Soykırımın Rol Modeli”](#) yazısında bu ülkenin tarihi boyunca Siyahlara karşı uygulanan dehşetlerin ışığında şu açık gerçeğe dikkat çektim: **“Ahlaksızlık anlamında Hitler ve Nazilerin bundan daha iğrenç bir şey yaptığını bulamazsınız.”** Buna itiraz etmek isteyen herkesi, başlangıcından itibaren ve tarihi boyunca bu ülkeye damgasını vuran sonsuz zulümler zincirini açığa çıkaran revcom.us'deki makaleyi ve diğer materyalleri okumaya davet ediyorum. Ve bu makalenin sonundaki Son Not'ta, bu “özgür dünyanın liderinin” kuruluşundan bugüne kadar işlediği bazı korkunç suçların daha fazla açığa çıkarılmasını ve analizini sunuyorum.)

Demokratlar ve Cumhuriyetçiler: Geçmişe Dönüş, Geleceği Yok Etmek

Birisi yakın zamanda önemli ve anlayışlı bir gözlemde bulundu: **Demokratlar ve Cumhuriyetçiler, her biri kendi yöntemleriyle geçmişte var olan bir durumu yeniden canlandırmaya çalışırken, her ikisi de insanlığın geleceği için ölümcül ciddi bir tehdit oluşturuyor.**

Faşist Cumhuriyetçiler, eşitsizliğin kurumsallaştığı ve açıkça uygulandığı, 2. Dünya Savaşı öncesinde ve hatta sonrasında bir

süre bu ülkede uzun süredir var olan duruma, ırksal, cinsel ve toplumsal cinsiyet ayrımcılığı ve baskı dahil olmak üzere, gerekli gördükleri her türlü şiddeti kullanarak geri dönüş istiyor ve bunu gerçekleştirmeye kararlılar.

Demokratlar ise kendi açılarından, ABD emperyalizminin dünyadaki açık ve esasen rakipsiz egemen güç olduğu duruma geri dönmek istiyorlar. (Bu, 1945'te sona eren 2. Dünya Savaşı'nın sonunda ve sonrasında kısa bir süreliğine de olsa, daha sonra 1990'ların başında Sovyetler Birliği'nin dağılması ve parçalanmasından sonra da bir süre daha var olan ve artık varlığı sona eren bir durumdur.) Ve hem Demokratların hem de Cumhuriyetçilerin politikaları ve tüm bu sistemin süregelen işleyişi çevreyi artan bir hızla tahrip ederken, bu Demokrat Parti emperyalistleri, özellikle yükselen kapitalist-emperyalist Çin'den gelen, ABD'nin dünya hakimiyetine yönelik meydan okumasını geri püskürtme kararlılığıyla insanlığın geleceğini ve varlığını riske atmaya hazırlar. Örneğin Demokrat Parti'nin son iki başkan adayı Hillary Clinton ve Joe Biden'ın açık ve saldırgan savaş çığırtkanları olduğu ortaya çıkıyor. Diğer suçların yanı sıra hem Biden hem de Clinton, ABD'nin 2003'teki Irak işgalini destekledi; bu, kaba yalanlara dayanan uluslararası bir savaş suçuydu; bu işgal, Irak'ta yüzbinlerce ölümle, kitlesel yıkım ve yerinden edilmeye sonuçlanan ve dünyanın o bölgesinde bir ölüm ve yıkım girdabını serbest bırakan bir işgaldi. Ve şimdi Biden, başkan olarak ABD'nin Ukrayna'da Rus emperyalizmine karşı bir vekalet savaşına katılımını saldırgan bir şekilde sürdürüyor ve sürekli olarak artırıyor, bir yandan da aktif olarak Çin'le savaşa hazırlanıyor.⁵

Temsilciler Meclisini kontrol eden Demokratların Trump'a yönelik iki suçlaması, Trump'ın başkan olarak rolü ve politikalarıyla ilgili temel farklılıklarını ve ciddi endişelerini yansıtıyor. Trump'ın en son görevden alınmaya çalışılması Biden'ı 2020 başkanlık seçimlerinin galibi olarak resmen onaylamak için 6 Ocak 2021'de toplanan Kongre'ye

destekçilerinin yaptığı büyük saldırının ardından geldi ve Trump'ı bundan sorumlu tuttu. Kongre'ye yönelik bu saldırı, Trump'ın 2020 başkanlık seçiminin sonuçlarını tersine çevirmek ve bu sonuçlara rağmen iktidarda kalmak amacıyla yaptığı darbe girişiminin bir parçasıydı. Demokratların buna karşı çıkması ve Trump'ın bu konuda görevden alınması, açıkça Demokratların bu sistemin “geleneksel normlarını”, özellikle de egemen sınıfın farklı kesimleri arasında “iktidarın barışçıl bir şekilde devredilmesini” sürdürme yönündeki büyük endişesini içeriyor- “Herkes için özgürlük ve adaletin olduğu demokrasi” yanılısamasıyla birlikte: Kapitalist-emperyalist egemen sınıfın uyguladığı fiili diktatörlüğün (siyasi iktidarın tekeli ve “meşru” silahlı gücünün ve şiddetinin) kamuflajı.

Trump'ın 2019'un sonunda başlayan önceki (ilk) görevden alınması, muhtemelen ve öyle de olan 2020'de seçimlerde Trump'ın Demokrat Parti rakibi olacak olması Joe Biden'ı baltalamak suçlamasına odaklanıyordu. Trump, Ukrayna'ya yapılan askeri yardımı sabote ediyordu; Ukrayna, daha sonra Ukrayna'daki Rus yanlısı ayrılıkçılarla daha sınırlı bir savaşa girdi (ki bu, 2022'deki Rusya işgaliyle giderek ABD'nin önderlik ettiği ve Biden yönetiminin her zamankinden daha derinden müdahil olduğu büyük bir savaş haline geldi.) Trump'ın başkan olarak Ukrayna ile ilgili olarak ne yaptığına ilişkin özel sorunun yanı sıra, özellikle egemen sınıfın Demokrat Parti tarafından temsil edilen kanadı arasında, Trump'ın NATO'yu ve Ukrayna ile ilgili diğer askeri ve siyasi “ittifakları” baltaladığına dair endişeler vardı. Biden'ın ana odak noktalarından biri -genel olarak ve Ukrayna'daki savaşa yoğunlaşıldığı üzere- bu tür ittifakları “onarmak”, güçlendirmek ve genişletmektir.

(Ayrıca, Trump'ın şu anda karşı karşıya olduğu en büyük cezai suçlamalardan biri, bu sözde “ulusal güvenlik” ile alakalı “gizli” belgelere yasa dışı bir şekilde tutunarak ve dikkatsizce ele alarak “ulusal güvenliği”, yani ABD'nin emperyalist çıkarlarını ve uluslararası hakimiyetini tehlikeye

atmayı içermektedir.)

Bu kapitalist-emperyalist ülkenin egemen sınıfının her iki kesiminin de Çin'in dünyanın en güçlü emperyalist ülkesi olarak ABD'yi geçmesini engellemek için gerekli olabilecek her türlü aşırı önlemin alınması konusunda *hemfikir* olduğunu anlamak önemlidir. Ancak ABD egemen sınıfının bu karşıt kanadı, yalnızca ABD'nin nasıl yönetileceği konusunda değil, aynı zamanda ABD'yi dünyanın bir numaralı sömürücü, zalim ve yağmacı “Bir Numarası” olarak tutma yönündeki sapkın hedefe nasıl ulaşılabileceği konusunda da derin bölünmeler oluşmuş durumda. Faşistler (veya en azından bazıları), diğer (daha küçük) ülkelerle çok sayıda resmi ittifaka dahil olmanın, ABD emperyalizminin, dünyanın herhangi bir yerinde kendi çıkarlarını uygulamak için -sınırsız şiddet ve yıkım da dahil olmak üzere- hareket etme özgürlüğünü kısıtlayabileceğine inanıyor. Ve daha spesifik olarak, bu faşistlerin en azından birçoğu, ABD'nin Biden'ın önderliğinde Ukrayna'da Rusya'ya karşı yürüttüğü vekalet savaşının, Çin'e karşı çıkma ve bunu önlemek için gerekli olabilecek her türlü aracı kullanma konusundaki gerekli odaklanmadan dikkati dağıttığına güçlü bir şekilde inanıyor. Çin'in hem askeri hem de ekonomik açıdan dünyanın egemen emperyalist gücü olarak ABD'yi geçmesini engellemek. Ve bu faşistler Ukrayna'daki savaşın Rusya'nın Çin ile bağlarını güçlendirdiğini, ABD egemenliğine karşı muhalefeti daha güçlü hale getirdiğini düşünüyor. Öte yandan Biden ve egemen sınıfta onunla müttefik olanlar Ukrayna'da Rusya ile bir vekalet savaşı yürütüyor ve ABD'nin bu savaşa katılımını sürekli artırıyor (Ukraynalıları bu savaşta “top yemi” olarak kullanıyor). ABD egemen sınıfı, Rusya'yı yenilgiye uğratmanın ve Rusya'yı zayıflatmanın ve onun ABD egemenliğine meydan okuma becerisinin başlı başına önemli olduğuna ve aynı zamanda Rusya ile Çin'in arasını açacağına inanıyor.

Her iki tarafta da bu tür kaygıların, bu ülkedeki ve bir bütün olarak dünyadaki halk kitlelerinin temel çıkarlarıyla hiçbir

ilgisinin olmadığını söylememize gerek yok. Ancak, eğer söylenmesi gerekiyorsa, temel bir yönlendirme ve kılavuz olarak aşağıdakiler çok önemlidir:

Emperyalistlerin çıkarları, hedefleri ve büyük tasarıları bizlerin çıkarı değildir- bu çıkarlar ABD’de veya bir bütün olarak dünya halklarının ezici çoğunluğunun çıkarı değildir. Emperyalistlerin bu çıkarların peşinden koşarken kendilerini içinde buldukları zorluklara, emperyalistlerin bakış açısından ve çıkarlarından değil, insanlığın büyük çoğunluğunun bakış açısından, daha başka bir yol, daha farklı ve daha iyi bir dünya için insanlığın temel ve acil ihtiyaçlarından bakılmalı ve bu şekilde yanıtlanmalıdır.⁶

Donald Trump’ın Duruşmaları, Bunun Yansıttığı Derin Çatışmalar ve Devrimin Daha Mümkün Hale Geldiği Nadir Bir Zaman

Doğrudan Donald Trump’ın mevcut davalarına dönersek, burada ışık tuttuklarımdan görülebileceği gibi, bu davalar, *kapitalist-emperyalist egemen sınıfın* iki kanadı arasındaki daha büyük, genel çatışmanın belirli bir yoğunlaşmasını temsil ediyor. Bu ülke, aralarındaki acı ve derin düşmanlıkları yansıtan bir çatışma ve mücadele; her iki taraf da diğer tarafın temsil ettiği şeyin varoluşsal bir tehdit olduğunu ve dünyanın hâkim gücü konumunda olan bu kapitalist-emperyalist ülkenin ve onun doğasına ve rolüne potansiyel olarak ölümcül bir darbe olduğunu giderek daha fazla hissediyor. Egemen sınıf içindeki bu bölünmeler derinleşmeye ve keskinleşmeye devam edecek, bunun sonucunda da giderek “birleşik bir şekilde” yönetemeyecek hale gelecekler.

Derinlemesine analiz ettiğim ve defalarca vurguladığım gibi, tüm bunlar hem bu ülkede hem de daha geniş dünya arenasında olup bitenler, bu sistem altında “normal yaşamdan” çok daha korkunç bir şeye doğru gidiyor ve kesinlikle buna yol açabilir. Ancak bunun aynı zamanda gerçek anlamda özgürleştirici bir potansiyele de sahip olduğunu kabul etmek

çok önemlidir: bu en güçlü kapitalist-emperyalist ülkede bu sistemi devirecek ve kökten farklı ve çok daha iyi bir sistemi, potansiyel bir devrimi ortaya çıkaracak gerçek bir devrim. Devrimcilerin mesajı halk arasında geniş bir şekilde yaymaları, olup bitenlerin ve nedenlerinin daha derindeki gerçekliğine ışık tutmaları, insanları tüm yanlış düşünme biçimlerinden kopmaları ve devrime katılmaları için mücadele yürütmeleri, bu şekilde yaşamaya bir alternatif olduğunu ortaya çıkarmaları halinde bunun gerçeğe dönüşme ihtimali VAR.

Trump'ın ve egemen sınıfın faşist kanadının ve onun çılgın ırkçılardan, kadınlardan nefret eden ve LGBT'den nefret eden, göçmen karşıtı, yeni bir iç savaş için yanıp tutuşan ve bilim karşıtı delillerden oluşan "tabanı" tarafından temsil edilen gerçek tehlikenin farkına varmak son derece önemlidir- ancak iki temel şeyin farkına varmak da hayati derecede önemlidir: 1) Bu faşizm, bu "özgür dünyanın demokratik liderinin" "erdemli" doğasına bir şekilde "yabancı" değil, aynı zamanda bu ülkenin kokuşmuş toprağının bir uzantısıdır- onun kokuşmuş iç doğasından ve tarihsel gelişiminden kaynaklanmaktadır- aynı zamanda dünyadaki hakim konumuna yönelik meydan okumaya bir yanıt olarak. Başka bir deyişle, bu faşizm, şiddetli sömürünün aşırı bir ifadesidir... düşmanca, şiddetli beyaz üstünlüğü, erkek üstünlüğü ve ataerkillik... ve grotesk "Amerikan üstünlüğü"- bunların hepsi bu ülkenin egemen ilişkilerine, kurumlarına ve kültürünün temeline dökülmüş ve derinlere yerleştirilmiştir. Bunlar, tamamen çürümüş, demode olmuş, son kullanma tarihi çoktan geçmiş, çürüyen çekirdeğinden her yere tehlikeli zehirler saçan, insanlığın geleceği ve varoluşu için ciddi bir tehdit oluşturan bir sistemin ilişkileri, kurumları ve kültürüdür. Ve 2) Bugünkü durumun, "bu faşistleri yenmeye hazır insan kitlelerinin bulunduğu ve bunu, **bu faşistleri yetiştiren tüm bu sistemden ve sürekli olarak işlenen diğer dehşetlerden kurtulmanın bir parçası olarak yapacak şekilde kökten değiştirilmesi gerekiyor**"

Sonuç olarak, bu, önce binlerce, sonra da milyonlarca halk

kitlelerinin, acilen ihtiyaç duyulan özgürleştirici devrimi güçlü bir gerçekliğe dönüştürmek için kazanılması ve harekete geçmesi konusu, hızla temel anlayış haline gelmelidir:

*Burjuva (kapitalist) egemen sınıfın farklı kanatları arasındaki çatışmalar, artık nesiller boyunca sahip oldukları “normal şekilde” yönetemeyecek kadar derin ve düşmanca hale geldiğinde, “bu, son derece derin ve keskin çatlakların ve kurulu düzenin tamamındaki çatlakların; **böyle bir durum, ezilenlerin, burjuvazinin diğer kanadının karşı safında yer almak için değil... bunun yerine burjuvazinin egemenliğini topyekûn devirmek için devrimci mücadeleyi ayağa kaldırmak için ele alması gerekir.**”⁸*

Son Bir Not: Bu Ülkenin Gerçek Doğası ve Korkunç Suçları Üzerine

[Amerikan Suçları](#) serisi, revcom.us web sitesinde, bu ülkenin kuruluşundan bugüne kadar işlediği en kötü suçlardan 100 tanesini analiz ediyor; bu liste sadece “münferit olaylardan” değil, defalarca tekrarlanan ve bu ülkenin temel doğasını yansıtan bütün bir zulüm örüntüsünden bahsediyor; bu liste; bir devrim, bu ülkede hüküm süren kapitalizm-emperyalizm sistemini devirip kökünden söküp atana ve yerine benim yazmış olduğum

[Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasası](#)’na dayanan kökten farklı ve çok daha iyi bir sistem getirene kadar büyümeye devam edecek.

Bu ülkenin ve yönetici sınıfının korkunç suçlarının çoğunu bir araya getiren bir gerçek var ki, o da bu Amerika “Birleşik Devletleri’nin” sözde Cumhuriyeti’dir:

“Milli Marşı” bir köle sahibi tarafından yazılmış bir Cumhuriyet (Oh, oh say can you see... all the sla-a-ver-y...)!... (Söyle, görebiliyor musun... tüm kö-le-li-ği...!)

Kölelik ve soykırım üzerine kurulmuş bir Cumhuriyet:

milyonlarca siyahi insanı nesiller boyunca zincirlerde tutan... çok sayıda Amerikan Yerlisini öldüren ve topraklarını çalan... Meksika'nın yarısını koparan bir savaş yürüten ve köleliği büyük ölçüde genişleten...

Başından bugüne kadar kalpsiz bir sömürüye dayanan, azınlık için zenginlik yaratmak amacıyla insan kitlelerini kullanan ve istismar eden, bu sistemin içine yerleştirilmiş ve bu sistem tarafından dayatılan şiddetli beyaz üstünlüğü, erkek üstünlüğü ve cinsiyet baskısı olan bir sistem... dünyanın her yerindeki insanları yağmalayan... çevreyi yok eden ve insanlığın varlığını tehdit edecek kadar haksız savaş üstüne savaş yürüten... iyi bir gelecek ya da herhangi bir gelecek için umudu öldüren bir sistem.

(Bu, revcom.us adresinde yer alan devrimci komünistlerin önemli bir bildirisi olan [Allegiance](#)'ın bir parçasıdır).

ABD, her 9 saniyede bir kadının saldırıya uğradığı/darp edildiği bir ülkedir. Her yıl çok sayıda kadının tecavüze uğradığı ve cinsel saldırıya maruz kaldığı bir ülkedir; kürtaj hakkının kadınların elinden alındığı, bedenleri ve varlıkları üzerinde erkek üstünlükçü kontrolün iddia edildiği, gerçek anlamda bir kadın köleleştirme biçimini oluşturan bir ülkedir. Burası LGBT bireylerin ayrımcılığa uğradığı, zulüm gördüğü, zorbalığa maruz kaldığı, aşağılandığı, istismar edildiği, vahşileştirildiği ve düpedüz öldürüldüğü bir ülkedir.

Bu, 40 milyondan fazla kadının uluslararası seks ticareti ve sözde "seks endüstrisi" içinde tuzağa düşürüldüğü ve köleleştirildiği bir sistemdir; yüz milyonlarca kadının dünya ekonomisinin ve ABD'nin on yıllardır egemen güç olduğu genel kapitalist-emperyalist sistemin "tedarik zincirlerinin" kilit bir parçası olarak acımasızca sömürüldüğü bir sistemdir.

Bir de ABD emperyalizminin "uluslararası arenada" uyguladığı büyük haksız şiddet var:

ABD'nin Vietnam'da ve ondan önce Kore'de milyonlarca sivil

katletmesi ve Endonezya, İran ve başka yerlerde gerçekleştirdiği kanlı darbeler de dahil olmak üzere, 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana ABD tarafından işlenen insanlık suçlarına ek olarak, 1846'dan günümüze kadar olan dönemde ABD, Güney ve Orta Amerika ülkelerine -askeri olarak, CIA darbeleri yoluyla veya başka şekillerde- en az 100 kez müdahale etmiş ve bu ülkelerin halkları için kelimenin tam anlamıyla yüz binlerce ölüm ve sonsuz sefalet pahasına olmuştur.

(["Utanmaz Amerikan Şovenizmi: ABD Emperyalizmini "Otoriteryanizm Karşıtlığı" Maskesiyle Desteklemek"](#) başlıklı makalem den alınmıştır ve revcom.us adresinde de mevcuttur.)

Ve ABD'nin (en azından şimdiye kadar) 2. Dünya Savaşı'nın sonunda iki Japon şehrine atom bombası atarak yüz binlerce Japon sivil anında yakıp kül eden ve birçoğunu da radyasyonun etkisiyle yavaş ve acı verici ölümlere maruz bırakan nükleer silahları gerçekten kullanan tek ülke olduğu gerçeği vardır. Daha yakın zamanlarda ise ABD'nin Irak'ı bariz yalanlar üzerine inşa ettiği yasadışı işgali ve şimdi de Ukrayna'daki vekalet savaşının yanı sıra nükleer imha tehlikesi giderek artan Çin ile aktif savaş hazırlıkları söz konusudur.

Tüm bunlar hem Demokrat hem de Cumhuriyetçi yönetimler altında gerçekleş ti.

Biden'ın (ve temsil ettiği egemen sınıf kesiminin) ABD'nin bu ülke içinde ve dünya çapında "demokrasi" ile "anti-demokratik otoriterlik" arasında tarihi bir mücadele içinde olduğu iddiasına gelince, "Amerikan Emperyalizmine Hizmet Eden ve Amerikan Şovenizmini Teşvik Eden Anti-Bilimsel 'Anti-Otoriterlik'" başlıklı yazımda, 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana ABD'nin "otoriter" (çoğu durumda işgaller, kanlı darbeler vb. ABD'nin müttefik olduğu ve çoğu durumda işgaller, kanlı darbeler vb. yoluyla "otoriter" ("otoriterlik" "teorisyenlerinin" "mantığına" göre "otoriter" olarak kabul edilmesi gereken) baskıcı hükümetler kurduğu bazı ülkelerin listesini aşağıda sunuyorum:

Şili. Brezilya. Haiti... Küba (1959 devriminden önce) ... El Salvador... Nikaragua...

Guatemala... Honduras... Panama... Dominik Cumhuriyeti... Yunanistan... Polonya... Endonezya... Filipinler... Güney Kore... Güney Vietnam... Çin (1949'da devrimin zaferinden önce) ... İran... Irak... Türkiye... İsrail.

Tekrarlıyorum, bu, 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana ABD emperyalistleri tarafından desteklenen ve genellikle işgaller, kanlı darbeler vb. yoluyla kurulan "otoriter" hükümetlerin yalnızca kısmi bir listesidir.

Bu ülkenin pek çok "liderini" çevreleyen dış görünüşteki "saygınlığın" (ve hatta "ağırbaşlı bir asalet" aurasının) altında, bu sistemin üst düzey görevlileri olarak hizmet etmek için birilerinin sahip olması gereken ya da edinmeye zorlandığı gerçekten sapkın, çılgın zihniyetin gerçekliği yatmaktadır. Bu temel noktayı açıkça ortaya koyan daha önce sunduğum gerçekler ve analizlerin yanı sıra, sadece canı değil aynı zamanda gerçekten gulyabani bir zihniyet için sadece Donald Trump'a ya da diğer faşist Cumhuriyetçilere değil aynı zamanda Hillary Clinton gibi birine de bakabileceğinizi hatırlatmak için aşağıdakiler de var. Yakın zamanda revcom.us'da yayınlanan bir makalede ([Amerikan Suç Dosyası #35: 2011 ABD-NATO Libya Savaşı'nın güncellenmiş versiyonu](#)) belirtildiği üzere, 2011 yılında Obama yönetiminde Dışişleri Bakanı olan Hillary Clinton, Muammer Kaddafi başkanlığındaki hükümetin devrilmesine ve aynı zamanda binlerce Libyalının ölümüne yol açan Kuzey Afrika ülkesi Libya'nın ABD/NATO tarafından bombalanmasının en güçlü ve en yüksek sesli savunucuları arasındaydı. Kaddafi yönetiminin sona ermesi aynı zamanda Libya'da yaygın bir kaos ve iç çatışmaya yol açmış, bu durum günümüze kadar çeşitli şekillerde devam etmiş ve Libya'da son zamanlarda meydana gelen büyük sel felaketinin yol açtığı ölüm ve yıkımı büyük ölçüde arttırmıştır.

Revcom.us makalesinin de işaret ettiği gibi, Kaddafi'ye karşı olan güçler -ABD/NATO'nun Kaddafi güçlerini aylarca bombalamasından yararlanarak- sonunda Kaddafi'yi yakalayıp işkence ettikten sonra öldürdüklerinde Clinton televizyonda gülerek "Geldik, gördük, öldü" dedi. Ancak Kaddafi'yi yakalayan ve öldürenler ona sadece belirsiz bir anlamda işkence etmediler: Ona özellikle acımasız bir şekilde tecavüz ettiler. İşte Clinton bunu bildiği için sevinçle o korkunç açıklamayı yaptı: "Geldik, gördük, o öldü."

Ve bir de "ilk siyahi başkan" olarak seçilmesinin büyük bir başarı ve bu ülkenin "daha mükemmel bir birlik" yolunda ilerlemeye devam ettiğinin "kanıtı" olarak görülmesi gereken Barack Obama'nın kendisi var. Aşağıda, bu gerçekten canavarca kapitalist-emperyalist gücün baş yöneticisi olarak Obama'nın gerçek rolü ve daha temelde bu ülkenin ve bir bütün olarak bu sistemin doğası hakkındaki gerçeklerin bir kısmı, ama sadece bir kısmı yer almaktadır.

2012 yılında Barack Obama, Vietnam'daki rolü nedeniyle ABD ordusunu överken řu sözleri sarf etmiştir:

Tarihimizin en acı bölümlerinden biri Vietnam'dı-özellikle de orada görev yapan askerlerimize nasıl davrandığımız... Askeri tarihin en olağanüstü cesaret ve dürüstlük öykülerinden birini yazdınız.

(Barack Obama, 28 Mayıs 2012, Vietnam Savaşı Anma Törenleri kapsamında)

ABD ordusunun "kahramanca" hiçbir yanı yoktu ve hala da yoktur. Aksine, en ufak bir abartı olmaksızın, büyük ve tarifsiz savaş suçları ve insanlığa karşı suçlar işleyen bir makinedir ve Vietnam'daki eylemleri, neredeyse akıl almaz bir yıkıcılık ve ahlaksızlık düzeyiyle bunun sistematik bir yoğunlaşmasını oluşturmaktadır:

Okullar, hastaneler, barajlar ve diğer önemli altyapılar da

dahil olmak üzere aralıksız bombalama ve bombardımanla **milyonlarca Vietnamlı sivilin katledilmesi** ve napalm, beyaz fosfor, portakal gazı ve milyonlarca anti-personel silahının yaygın kullanımı, **çok sayıda çocuğun ve diğerlerinin yakılarak öldürülmesi ve sakat bırakılması;**

Milyonlarca Vietnamlının geçim kaynağının mahvedilmesi-
Vietnam kırsalındaki insanlar için çok önemli olan toprağın ve çiftlik hayvanlarının büyük bölümünün yok edilmesi;

Çok sayıda sivil de dahil olmak üzere esir olarak tutulan insanlara -erkek, kadın, yaşlı ve genç, çok küçük yaştakiler de dahil olmak üzere- işkence yapılması

Öldürülen Vietnamlıların vücutlarının parçalanması ve vücut parçalarının “ganimet” olarak takılması; Vietnamlı kadın ve kızlara toplu tecavüz edilmesi.

Tüm bunlar ve daha fazlası ABD ordusu ve onun “kahraman” askerleri tarafından gerçekleştirilmiştir.

“Amerikan Suçu” serisinde, ABD askerlerinin neredeyse tamamı yaşlı, savaşçı olmayan kadın ve çocuklardan oluşan 500’den fazla sivil ahlaksızca katlettiği Vietnam’daki [My Lai katliamı](#) anlatılmaktadır. Bu katliamın bir istisna ya da sapma olmadığı, aksine Vietnam’daki Amerikan savaş makinesinin temel yaklaşımını ve araçlarını temsil ettiği, ideolojik olarak cahil, irrasyonel anti-komünist, Amerikan şovenizmi ve Vietnam halkını insanlık dışı “çekik gözlüler” ve “aşağılar”, kadınları da en aşağılıklar olarak gören ve muamele eden grotesk ırkçılık ve kadın düşmanlığının sapkın, zehirli bir bileşiminden beslendiği iyi belgelenmiş bir gerçektir.

Bu, Barack Obama gibi ABD emperyalizminin devlet başkanlarının çarpık zihinlerinde “askeri tarihin en olağanüstü cesaret ve dürüstlük öykülerinden biri” olarak kabul edilen ve övülen ABD’nin Vietnam’daki rolünün gerçek tarihidir.

Bu sadece Obama'nın -ve bu gerçekten canavarca sisteme başkanlık eden herkesin tamamen yozlaşmış zihniyetini ortaya koymakla kalmıyor, aynı zamanda Obama'nın burada tarihi kasten ve acımasızca yeniden yazdığını da gösteriyor: Bu "birliklerin" Vietnam'daki gerçek rolünü baş aşağı çeviriyor. Vietnam'da bu vahşeti gerçekleştiren "birliklere" korkunç savaş suçları "hizmetleri" için "teşekkür" edilmediğinden, bunun yerine bu savaş suçlarının bu ülkedeki kitleler tarafından haklı ve doğru bir şekilde kınandığından şikâyet ediyor.

Obama, bu askerlerin (ve eski askerlerin) birçoğunun Vietnam'da kendilerine emredilenlere açıkça isyan ettiklerini ve ABD'nin bu savaştaki rolüne karşı oluşan kitlesel muhalefetin önemli bir parçası haline geldiklerini söylemiyor (ya da söylemeyi reddediyor). Obama'nın sapkınca kahramanlık olarak nitelendirdiği şeye karşı, ABD askerlerinin, onları neredeyse inanılmaz derecede korkunç vahşetler yapmaya teşvik eden ve emreden hükümete ve sisteme karşı isyanı- **bu tür bir isyan gerçekten onurlandırılması ve teşvik edilmesi gereken bir şeydir.**

Trump'ı desteklemeye ilgi duyan bazı kişiler ile Kennedy'nin "düzene" (ya da "kurulu düzene") karşı bir tür olumlu muhalefeti temsil ettiği yönündeki yanlış inanç nedeniyle Robert F. Kennedy Jr.'ın başkanlık kampanyasını destekleyen ve ona yardım eden çeşitli kişiler arasında belli bir benzerlik var. Aslında Kennedy'nin "muhalefeti" bir hayli mevcut kapitalizm-emperyalizm sistemi çerçevesinde olması ve aynı zamanda anti-bilimsel çılgınlıkla damgalanması, özellikle ama sadece bununla sınırlı olmamak üzere, güvenli, etkili ve hayat kurtaran aşılara karşı olması gibi. Elbette sağ popülizm ile "sol" popülizm arasında farklılıklar var. Sağcı varyasyon genel olarak entelektüel elitlere yönelik nefretle belirginleşiyor; özellikle de bu "entelektüel elitlerin"

“yasalara saygılı, çalışkan, vatansever Amerikalılar” pahasına “aşağı seviyedeki insanlara” hak edilmemiş faydalar sağladığı düşünülduğünde. Popülizmin “sol” versiyonu, büyük ihtimalle şirket elitlerine veya daha genel olarak süper zenginlere (“milyarder sınıfı”) karşı, bu sistem altında servetin daha “adil” dağılımı gibi taleplerle karakterize ediliyor.

Ancak sağcı ile sözde sol “popülizm” arasında önemli bir örtüşme alanının olduğu da bir gerçek. Her ikisi de, ister hükümet (ya da onun bir kısmı) ve “entelektüel elitler”, ister büyük şirketler ve finans kurumları olsun, belirli güçlü figürlere ve güçlere karşı bir tür irrasyonel muhalefetle işaretlenmiş siyasi güçleri ve eğilimleri içerir; tüm bunların dayandığı sisteme ilişkin herhangi bir bilimsel temelli bir anlayıştan yoksun ve Amerikan kapitalist-emperyalizm asalaklığına (dünyanın egemen kapitalist-emperyalist gücü olarak bu ülkenin, özellikle Üçüncü Dünya Latin Amerika’sı, Afrika, Orta Doğu ve Asya’sında aşırı sömürüye maruz kalan 150 milyondan fazla çocuk da dahil olmak üzere, dünya çapında milyarlarca insanın sömürülmesi ve baskı altına alınmasıyla ziyafet çektiği gerçeği) dayanan ve onun kokusunu taşıyan, yüksek dozda “üstüme basma” bireyciliğinin damgasını vurduğu bir muhalefet.

Bütün bunlarla ilgili olarak sorunun şu ya da bu finans ya da devlet kurumu ya da Demokrat ya da Cumhuriyetçi Parti “kuruluşları” olmadığını anlamak çok önemli. Bu haliyle, tüm bu farklı kurum ve güç merkezlerinin, farklı özel çıkarları ve rolleri ve bu sistemi sürdürme ve uygulama konusundaki farklı yaklaşımlarıyla bile parçası olduğu *kapitalizm-emperyalizm sisteminin* kendisidir.

[“Donald Trump ‘Sert’ Değil, İçi Faşist Dışkısı Dolu Bir Kese Kağıdıdır”](#) başlıklı yazıya [yenikomunizm.com](#) adresinden ulaşılabilir.

[“If You’re Hoping ‘It Will Work Out All Right In the End,’ You Better Read This: Three Ways Fascism Has Just Moved](#)

[Closer](#).” Bu makale revcom.us adresinde mevcuttur.

[Donald Trump – Soykırımcı Irkçıdır](#), yenikomunizm.com adresinde mevcuttur.

Bob Avakian’ın ABD’nin Rusya ile Ukrayna’da yürüttüğü vekalet savaşı hakkında kapsamlı yazıları için yenikomunizm.com adresini ziyaret edin: [Ukrayna’daki Savaş ve İnsanlığın Çıkarları: Zararlı Kafa Karışıklıkları ve Şovenist Yanılgılara Karşı Bilimsel Devrimci Yaklaşım; “Nükleer Savaşla İlgili Endişelenmeyin-Eğer Olursa Rusya Kaybedecek!”, Timothy Snyder’in ABD Emperyalizminin Mazeretçiliğini Yaparken Tehlikeli Demagojisi; Ukrayna: İkinci Dünya Savaşı’nın Tekrarı Değil, 3.Dünya Savaşı Gerçek Bir Tehlikedir.](#)

BAasics, 3:8 (BAasics, Bob Avakian’ın konuşmalarından ve yazılarından.)

Bu ifade [Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey](#) yazısından alınmıştır. İlk kez Revcoms’da (Revcom.us): [Gerçek Bir Devrim İçin Şimdi Örgütlenmeye Yönelik Bir Deklarasyon, Bir Çağrı](#) yazısında ortaya atılmıştır; ayrıca yenikomunizm.com adresinde de mevcuttur.

Bu, yakında revcom.us’de yayınlanacak önemli açıklamanın bir parçasıdır: From The Revcoms (Revolutionary Communists), Revolution, Building Up The Basis To Go For The Whole Thing, With A Real Chance To Win: Strategic Orientation And Practical Approach.

Ekrem

İmamoğlu’nun

“Cezalandırılması” ve Türk Hakim Sınıflarındaki Derin Parçalanmaya Dair Birkaç Oryantasyon Notu

1-) Dün itibariyle İstanbul Büyükşehir Belediye (İBB) Başkanı Ekrem İmamoğlu'na, Yüksek Seçim Kurulu (YSK) üyelerine hakaret ettiği iddiasıyla hakkında açılan davadan 2 yıl 7 ay hapis cezası ile siyasi yasak verdiğini ilan edildi. Şayet verilen “ceza” temyizde kesinleşirse Ekrem İmamoğlu belediye başkanlığı görevinden alınacak ve yaklaşan “seçim” sürecinde siyasi yasaklı olacak. Rejimin temsilcilerinden “Türkiye bir hukuk devletidir” açıklamaları yapılırken, hakim sınıfların “muhalif” kanadı ise şimdiden güçlerini toplamış ve kararlılık içerisinde yan yana durmanın “mücadele” etmenin mesajını veriyor. **Peşinen söyleyelim, hakim sınıfların giderek derinleşen bu parçalanmışlıkları, bir kanadın diğerini alt etmeye yönelik ardı arkası kesilmeyen hamleleri, kendi rejimlerini ya da “ittifaklarını” koruma ve konsolide etme girişimleri, hakim sınıfların temel birliğini daha da kırılgan hale getiriyor.**

2-) Ekrem İmamoğlu'na tamamen siyasi nedenle verilen bu cezanın şüphesiz hangi amaçlarla verildiği önemsiz değildir. Ama asıl önemli olan, pişkin bir şekilde “hukukun üstünlüğü” gibi kavramları kendi faşizmine meze yapan rejim, 6 yaşındaki kız çocuğuna 18 yıl boyunca sistematik cinsel istismar gerçekleştirirken sessiz kalmasının ve bunu bir “suç unsuru” olarak görmemesinin nedeni, “Kuran anayasasına” sadık kalmalarından ötürüdür. Bu gerici yönelim sadece birkaç tarikata tanınan “imtiyaz” olmadığı gibi bu rejimi ayakta tutan saç ayaklarından biridir. **Bu köktenci dinci faşistleri tanımlayacak en önemli unsurların başında, patriarkal olmaları gelmektedir!** Rejimin yürüttüğü anayasa tartışmaları da bu

minvalde zemin bulmaktadır. İmamoğlu'nun "hukuksuzluk" süreci de bu siyasi atmosferin parçasıdır!

3-) Bugün sıkça dile getirilen "Erdoğan yarışacağı adayı belirliyor" retoriği içerisinde bazı hakikatler bulunmakla birlikte tehlikeli tuzakları da barındırmaktadır. Hakim sınıfların, kendilerine "alternatif" gördükleri kim olursa olsun onu "etkisiz" hale getirmek, izole etmek ve hatta ortadan kaldırmak için ellerinden geleni yapacaklarını bu Cumhuriyetin kuruluşundan beri görmekteyiz. Şüphesiz Erdoğan'da böylesi bir hesap içerisine girmiş olabilir. Bu retoriğin diğer verdiği mesaj ise İmamoğlu'nun "Erdoğan'ı devirecek tek alternatif" olarak ileri sürülmesidir. İmamoğlu ve onun içerisinden geldiği Millet İttifakı, Erdoğan'a alternatif olmadığı gibi esasta da bugün Erdoğan'ın temsil ettiği Türk hakim sınıflarının çıkarlarına en az onun kadar bağlıdırlar. Türk hakim sınıflarının çıkarları, tüm halk kitlelerinin ve genel olarak insanlığın kurtuluş mücadelesiyle taban tabana zıttırlar. **Buradan bir "demokrasi" ve "kurtuluş" şarkısı tutturmak son derecede tehlikelidir.** Erdoğan'a alternatif olduğunu söyleyen hakim sınıf "muhafefti", rejimden memnuniyetsiz olsalar ve hatta yeni bir rejim öngörseler bile **temelde bu sömürü ve baskı düzeninin devamlılığı için bir "alternatiftirler"!**

4-) Mahkeme sonrası öfkeli ve kararlı topluluğa seslenen İmamoğlu "2023 ideallerinden" bahsetti. Ardından Meral Akşener bir konuşma yaparak, "şarkı burada bitmedi" hatırlatmasında bulundu. Fakat bu "demokrasi yanlısı şoleni" ise "kahrolsun istibdat, yaşasın hürriyet" sloganıyla bitirdi. Bu slogan İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne bir göndermeydi. Bugünün "neo-ittihatçılara" hatırlatmak gerekir ki 1908 iktidarı eline geçiren cemiyet, Abdülhamit taktiklerini de devam ettirerek bu topraklarda açık bir diktatörlük gerçekleştirmiş, "vatanı asıl sahiplerine" vermek ve ekonominin türkleştirilmesini sağlamak için yüz binlerce Ermeni'yi soykırımdan geçirip, on binlerce Rum pogromlarla katletmiş ve yine yüz binlercesini

yaşadıkları toprakların dışına zorla sürmüştür. Akşener bu siyasetin sadece “mirasçısı” olmadığı gibi bunun “neo” uygulayıcısı olduğunu her fırsatta vurgulamaktadır. **Ve bu “devamlılık” sadece İYİP de değil, iktidar da dahil olmak ürer tüm düzen partilerinde varlık göstermektedir**, sadece tonları farklı biçimler almaktadır. İşin ironik tarafı ise Akşener “kahrolsun istibdat, yaşasın hürriyet derken”, kalabalık içerisinde “faşizme karşı omuz omuza” sloganının atılıyor olmasıdır.

5-) 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında da söylediğimiz üzere, Erdoğan bugün karşısındaki zorluklara göğüs gerebilmek için bir tür **“öne doğru kaçmak”** siyaseti izlemektedir. İmamoğlu’nun iki kez İstanbul seçimlerini kazanması -ki Erdoğan, de facto İstanbul’da sahadaydı ve sayısız miting/toplantı yaptı- ve Cumhur İttifakının kitlesinden de oy alması durumu, Erdoğan’ı rahatsız ettiği ve böylesi bir adayı ekarte etmeyi hesaplayacağı yüksek olasılıktır. Fakat bunları, tüm siyasi cereyanı toplayarak ve hakim sınıflar arasındaki derinleşen kızışmaya agresif biçimde tetiklemeden gerçekleştirmek mümkün değildir. 0 yüzden Erdoğan bu çelişkilerden kurtulabilmek için bir kez daha çelişkilerin içerisine dalıyor ve “öne doğru kaçıyor”. Fakat bu hamle her zaman işe yaramayabilir. Zira Erdoğan Rojava’ya yönelik bir saldırı hamlesiyle tüm rüzgarı kendi yelkenlerine doldurmak isterken, İmamoğlu’nun “cezalandırılması”, Millet İttifakı kendi içlerinde daha fazla pekiştireceği gibi toplumdaki öfke ve huzursuzluğun Millet İttifakı yelkenlerine dolması güçlü olasılıktır. Bu tabloya rejimin sosyal tabanında bulunan ve “kararsız” olan segmentin de, önemli tepkilerini alacağı eklenmelidir.

6-) Tekrar etmek gerekirse, İmamoğlu’na yönelik verilen ceza, hakim sınıflar arasındaki parçalanmışlığın giderek derinleşmesinin dışı vuru mudur. Bu tamamen siyasi bir karardır ve rejimin hukuksuzluk içerisinde hareket etmesini vicdanı olan herkesin reddetmesi gerekir. Bununla birlikte ise bu hukuksuzluğun hedefi olmuş hakim sınıf temsilcilerini ve

onların “istibdat karşısındaki hürriyet” çıkışlarını ve temelde tüm bunların hangi zeminde gerçekleştiğini ve neyi hazırladığını anlamamız gerekir. Açıkça söylemek gerekir; **Millet İttifakı çözümün değil sorunun parçasıdır.** Bugün gerek bu ülkede gerekse dünyanın geri kalanında insanlığın yakıcı bir şekilde ihtiyacını duyduğu şey, her türden baskıyı ve sömürüyü köklerinden söküp atabilecek olan gerçek bir devrimdir.

Durmaksızın Öldürüyorlar: Trump/Pence Rejiminin Adalet(sizlik) Bakanlığı

14 Haziran’da Daniel Lewis Lee, Indiana – Terre Haute’deki cezaevinde enjeksiyonla idam edildi. Bu durum, federal bir mahkûmun 2003’ten beri yaşanan ilk idamıydı. Trump’ın “Adalet Bakanlığı” (DOJ), Trump’ın görevde olacağı süre zarfı içinde belirlenmiş iki idama ek olarak, üç mahkûmu daha idam etmeyi planlıyor. Eğer bu idamlar da tamamlanırsa, faşist rejimin Temmuz’dan beri öldürdüğü mahkûm sayısı toplamda 13 olacak. Cezaevleri Federal Bürosu’na göre bu durum 1927’ den beri federal idamların en kanlı dönemi olacak. İdam cezasına karşı bir grup olan Death Penalty Action’ın sözcülerinden biri olan Allison Cohen, *Salon* web sitesine “Benzeri görülmemiş bir idam manyaklığı içerisindeyiz” dedi.

İdam edilenler ve idamının tarihi belli olanlar arasından:

Lezmond Mitchell, şiddet geçmişi olmayan bir Navajo. Kendisi Navajo topraklarında yaşanan vahşice cinayetlerin sorumlusu olarak hüküm giydirilmiş, fakat bu suçlamayı reddetmiştir. Adalet Bakanlığı, mağdurun ailesinin ve Navajo ulusunun

taleplerine rağmen -1885'ten bir federal kanunun etkilenen/mağdur kabilenin izin vermesi istisnası dışında, kabile toprağında işlenen suçlara idam cezasının verilemeyeceğini açıklamasına rağmen- idam cezasında karar kıldı. 11'i beyaz, biri Amerikan Yerlisi bir jüri tarafından yargılandı ve mahkûm edildi. Mitchell, 26 Haziran'da idam edildi.

Lisa Montgomery, bir hamilenin kaçırılmasının ve öldürülmesinin sorumlusu olarak mahkûm edildi. Üvey kız kardeşi Diane Mattingly, *Elle* dergisine Montgomery'nin çocukluğundan yetişkinliğinin başlarına kadar yaşadığı şiddet, tecavüz, çocuk fahişeliği, başka tacizleri ve bunların sonucu olarak "bipolar kişilik bozukluğu ve kompleks travma sonrası stres bozukluğu teşhisi konulduğunu ve düzenli olarak gerçek dünyadan ayrışan ve halüsinasyonlar gören biri" olduğunu söyledi. Avukatlarından birinin de dediği gibi, "Lisa Montgomery'yi idam etmek, yine hayatı boyunca suistimale uğramış bir başka kadına daha yapılan bir adaletsizlik olacaktır." Montgomery'nin idamı, Terre Haute'de 12 Ocak 2021'e planlanmış. Planda bir değişiklik olmazsa, 1984'ten beri federal devlet tarafından idam edilen ilk kadın olacak.

İdam Mangasını Geri Çağırarak

Adalet Bakanlığı'nın Hristiyan faşist bakanı William Barr, devlet-sponsorlu katliamlarda "gecikmeleri önlemek" için "genişletilmiş infaz metodlarına" izin veren yasalar öne sürdü. Şimdi tercih edilen barbarca ölüm enjeksiyonuna ek olarak idam mangaları ve elektrikli sandalye de eklenecek. Gücü hala elinde bulunduran faşistler, ölüm enjeksiyonları için yeterli donanımına sahip olmayan eyaletlerde bile idamların nispeten hızlıca uygulanmasından emin olmak istiyorlar. Bir federal mahkûm eğer idam cezalarının henüz yasal olmadığı bir eyalette cezaya çarptırılırsa, Barr'ın yeni yasası, yargıcın isteği üzerine yasaları ve olanaklarıyla başka bir eyaleti atayabilmesine olanak sağlayacak.

“Siyahilere Karşı Peşî Sıra ve Çok Sayıda Ölüm Cezası Talep Edilecek”

Indiana’da federal toplum savunucusu olan Monica Foster, eğer federal idamlar yasal olursa, en çok siyahilerin öldürüleceğini söyledi. Cezaevi nüfusu hakkındaki tarih ve bilgiler iddialarıyla uyuşmakta. Hem demokrat hem de cumhuriyetçi otoriteler, korkunç suçlar işlemiş olan beyaz erkekleri yargılayıp idam edilmelerine büyük bir toplumsal dikkat çekerek idam cezasına destek organize etti, sonra da ölüm araç-gereçlerini çoğunlukla siyahi ve Latino erkeklere karşı kullandı.

İdam edilmesi istenen küçük bir kesimi göstererek federal -ve diğer- idamların altında yatan beyaz üstünlenmeciliğinin aleni bir şekilde gözükmesine engel oluyor. Çünkü idamı istenen Siyahi erkeklerin yüzdesi, toplumdaki Siyahi insanların nüfusunun yüzdesiyle kıyaslandığında durum oldukça orantısız. Federal ölüm cezası mahkumlarının listesine bakıldığında yüzde 44,4’ü siyahi ve 40,7’si beyaz, bununla birlikte siyahi halk toplumun yüzde 13’ünü oluşturmakta.

Texas’ta, 1984’te “Şeker Adam”ın yargılanışı ve idamı -oğlunu zehirlemiş olan beyaz bir adam- Huntsville’deki cezaevinin bir mezbahaya dönüşmesinin kapılarını açtı. Hemen akabinde, Clarence Brandley (işlemediği bir suç için dokuz yıl boyunca ölüm sırasında tutulan siyahi bir kişi) ve Shaka Sankofa (bir kişinin hatalı şahitliği ve elle tutulabilir bir kanıt olmaması bazında hüküm giymiş ve ölüme mahkûm edilmiş devrimci zihniyetli bir siyahi kişi) gibi insanlar bu tür cezalardan muzdarip olacaklardı. Zehir vücudunda dolaşırken Shaka Sankofa “Şu an Amerika’da yaşanan şey linçtir. Benim savunmamda Amerika’nın hiçbir yerinde dinlenilmemiş çok fazla ve ilgi çekici kanıt var... Halklar tüm dünyada yoksulların ve masum siyahi halkın katledilmesini durdurmak için bir araya gelmeli.”

Intercept web sitesi “Baş Savcı William Barr federal idam

tarikhlerini açıkladığı anda vakaların dikkatlice seçildiği belliydi.” şeklinde bir açıklama yaptı. Barr’ın listesindeki herkes rezalet suçlardan hüküm giymişti ve “mahkumların çoğu beyaz erkeklerdi, ki birçok insan bunun bir hata olmadığını çözmüştü.”

Faşist Bir Rejim, Adaletsiz Bir Sistem

Bu toplumda idam cezasının yaygın bir şekilde kullanılması şüphesiz ki Trump/Pence rejiminden önce de vardı ancak bu son yıllarda yaygın kullanıldığı eyaletlerde dahi gözden düşmeye başlamıştı.

Trump ve Barr’ın federal ölüm cezasını yeniden canlandırmalarının altında yatan sebep, pek çok kişinin iddia ettiğinin aksine, aslında seçimde oylarını arttırmak için bir taktik değildi. Bu durum aksine bu faşist rejimin başta Siyahiler ve ezilen halk kitleleri olmak üzere acımasız ve ekstrem operasyonlarını, kalpsiz baskılarını sürdürmek istemesinin devamı niteliğindedir. Ortaya çıkanlar, bu ülkede yoğunlaşmış olan kadın düşmanlığı ve ırkçılık kültürünün yozlaşmış sosyal ilişkileri ile hayatları, zihinleri ve ruhları ortadan ikiye ayrılmış insanlar üzerinde faşistlerin ne derece cezalandırıcı uygulamalar istediğini göstermektedir.

Barr’ın Adalet Bakanlığı tarafından yapılan yeni regülasyonlar, faşist rejim görevden indikten sonra da devam edecek, ta ki bütünüyle başka bir yönetim tarafından tamamen gönderilene dek. New York Times’ın ortaya koyduğuna göre Joe Biden ‘ölüm cezasını kaldıracağına yemin etti.’ Bunun olup olmayacağı, ne zaman ve nasıl olacağı ve eyalet çapında, federal devlet çapında nasıl olabileceğı ise belirsiz. Ancak belli olan bir şey var ki, o da sadece Trump ve Pence’in değil ancak bütün bir faşist hareketin katilce niyetleridir. İdam cezasıyla ilgili yeni regülasyonlar şimdi yasalara eklendi ve kısa bir süre içerisinde çıkartılamayacak. Bununla beraber yeni regülasyonlar idamı kolaylaştıracaktır ve bu ülkede öncekinden çok daha kitlesel boyutlarda bunun yapılmasına

olanak verecektir.

Eşitsizlikler, sistematik baskılar, kadınlar ve çocuklar üzerinde kurumsallaşmış taciz ile baş etmeye çalışan bir toplumda, ülkenin bütün bir tarihi boyunca adaletsizce idam cezasının mutlak cezalandırma biçimi olarak kullanılmış olması düpedüz büyük bir haksızlıktır.

Kaynak için: [On a Killing Spree: Trump/Pence Regime's Department of INJustice \(revcom.us\)](http://revcom.us)

Zalimler İçin İyi Olanlar, Ezilenler İçin Kötüdür

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki yazısı "*Kemiklerin Minberinden Vaaz Vermek: William Bennett'in Erdemlerinin Altındaki Gerçeklik Veya Ahlaka İhtiyacımız Var, Ama Geleneksel Ahlaka Değil*" başlıklı kitabının "Günaha Son Vermek" kısmının 2.bölümü içeriğindendir. İlk kez *Revolutionary Worker*'ın 982.sayısında 15 Kasım 1998 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak için: [RW ONLINE:Bob Avakian: Putting an End to 'Sin', Part 2 \(revcom.us\)](http://revcom.us)

Siyaset ve siyasi iktidar meselesini ele alalım. Toplum nasıl ve kim tarafından yönetilmelidir? Komünistlere yönelik temel suçlamalardan bir diğeri de, komünistlerin diktatörlüğe inanmaları ve bunu uygulamalarıdır. Bu doğrudur -komünistler, kapitalist sistemi yıkmadaki acil siyasi amaçlarının bir diktatörlük kurmak olduğunu açıkça ilan ederler- bu tam olarak proletarya diktatörlüğüdür. Yani önceden sömürülen sınıf ve ezilen halk kitlelerinin toplum üzerindeki egemenliğidir; ve

devrilen sömürücü sınıfın yanı sıra yeni doğan sömürücülerin ve zalimlerin bastırılmasıdır.

Bu diktatörlük, diğer siyasi iktidar biçimlerinden iki temel biçimde farklıdır. İlk olarak, tarihte ilk kez önceden sömürülenlerin sömürücüler üzerindeki egemenliğini temsil eder ve halk kitlelerinin çıkarları için yürütülür; ikincisi ve en önemlisi, bu proleter devletin amacı statükoyu sürdürmek değil, tüm sömürüyü, baskıyı ve tüm sınıfsal ayrımları ortadan kaldırarak ("4 Bütünleri" tamamlamak) nihai hedefiyle devrimcileşmeye devam etmektir. Bununla birlikte, toplumdaki bir grubun diğerlerine hükmettiği herhangi bir devlet biçimine, herhangi bir yönetim biçimine olan ihtiyacı ortadan kaldırmaktır. Bununla birlikte, bu proleter devlet, bir diktatörlük olarak önceki devletlerden farklı değildir: Diktatörlük, kabul etseler de etmeseler de tüm devletlerin özsel karakteridir. Bugün ABD'de var olan burjuva "demokratik" devlet de buna dahildir.

"Eğer proletarya, burjuvazinin kendisine "yapmasını" istemediği şeyleri burjuvaziye "yapmakta" başarısız olursa - yani proletarya burjuvaziye alaşağı etmez ve onun üzerinde bir diktatörlük uygulamazsa- bu durumda, gerçek dünyada sonuç ancak burjuvazinin proletarya üzerinde diktatörlük uygulaması ve halk kitlelerini sömürmesi olur." – Bob Avakian

Sınıflara bölünmüş tüm toplumlarda olduğu gibi, ABD’de de ekonomide bir sınıfın egemen konumu vardır. Yalnızca toprak, makine vb. değil, aynı zamanda çalışan insanları da içeren üretici güçleri kontrol ederler. Siyasi kurum ve yapıları bu temelde kontrol ederken, kültür ve ideoloji alanında da egemenlik kurarlar. Bunun yoğun bir ifadesi olarak, kendi egemenliklerini dayatmak ve bu yönetime temel tehdit oluşturanları bastırmak için kullandıkları silahlı kuvvetler üzerinde bir tekele sahiptirler. Bu bir diktatörlüktür ve bir politikacı grubunun bu diktatörlüğü ilgili egemen sınıf adına yönetmesi sürecinde, dikte edilen kesimlere oy hakkı tanıyıp tanımamalarına bakmaz.

Komünist ilkeler ve ahlak açısından proletarya diktatörlüğü gerekli ve iyidir, burjuvazinin diktatörlüğü ise halk kitlelerinin kurtuluşunun ve insanlığın ilerlemesinin doğrudan önüne dikilen en büyük engeldir ve bu anlamda “kötülüktür”. Komünistler, sınıflar arasında değil fakat farklı uluslar arasında ve erkeklerle kadınlar arasında eşitlik ihtiyacını kabul edip bunun için mücadele ederler: Sınıflar arasında eşitlik olamaz, çünkü şu ya da bu sınıf toplumu kendi temel çıkarlarına göre yönetmek ve örgütlemek durumundadır. Yalnızca proletaryanın egemenliği yoluyla tüm sınıf ayrımlarının üstesinden gelinebilir.

İşte sınıfsal ayrımlara bakılmaksızın *tüm zamanlarda herkese eşit olarak uygulanacak aşkın bir ahlakın* neden olamayacağına dair bir başka örnek. Nasıl ki “tüm insanlığa sevgi” (sınıfsal ayrımlar gözetmeksizin) sınıflara ayrılmış bir toplumda fiilen uygulanamazsa, “altın kural”* gibi şeyler de fiilen uygulanamaz: Eğer proletarya, burjuvazinin kendisine “yapmasını” istemediği şeyleri burjuvaziye “yapmakta” başarısız olursa -yani proletarya burjuvaziye alaşağı etmez ve onun üzerinde bir diktatörlük uygulamazsa- bu durumda, gerçek dünyada sonuç ancak burjuvazinin proletarya üzerinde diktatörlük uygulaması ve halk kitlelerini sömürmesi olur; böylece sınıfsal ayrımlar, baskıcı işbölümü ve toplumsal

antagonizmalar da ortadan kaldırılamayacaktır.

Ancak, yine de bu durum yalnızca proletarya diktatörlüğünü temsil ettiğini ve halk kitlelerinin çıkarları doğrultusunda yönettiğini söyleyen bir yönetici sınıf (veya onun siyasi önderliği) meselesi değildir. Bu fiilen geçerli olmalı ve pratikte gerçekleştirilmelidir. Siyasal iktidarın organları ve toplumun siyasal ve ideolojik üst yapısının tüm parçaları, geniş halk kitlelerinin giderek artan bir şekilde sınıfsal bilinçli katılımlarıyla karakterize olmalı, kafa ve kol emeği ile diğer büyük toplumsal bölünmeler arasındaki ayrımı ortadan kaldırmalı, dünyanın her yerinden proleterlerin ve ezilen kitlelerin devrimci mücadelesiyle birlik içinde “4 Bütünlerin” başarılmasına doğru ilerlemelidir. Burada bir kez daha komünizm nihai amacı ile bu nihai amaca giden yol boyunca her aşamadaki amaç ve araçların temel birlik ilkesi vardır.

Çin’deki Büyük Proleter Kültür Devrimi tarafından temsil edilen şey de buydu. Yüz milyonlarca insanın, kitleleri zincire vuran, onların toplumu yönetme ve dönüştürme yeteneklerini engelleyen koşullara, ilişkilere, geleneklere, alışkanlıklara ve düşünce biçimlerine, bu prangaları destekleyen toplumsal ve siyasi güçlere karşı yürüttüğü eşi görülmemiş bir “devrim içinde devrimdi”.

Bu Kültür Devrimi, Mao ve Komünist Parti’deki devrimci yoldaşları tarafından yönetilirken -Mao’nun da vurguladığı gibi- bu tabandan devasa bir ayaklanma şeklindeydi ve onun en önemli amaçlarından ve başarılarından biri, Partinin olumsuz yönlerini ortaya çıkarmak ve bir bütün olarak toplumun devrimcileşmesini ilerletmenin önemli bir parçası olarak Partiyi daha da devrimcileştirmekti. Tam da bu yüzden Kültür Devrimi’nin ve Mao’nun rolü, bu devrimin hedef tahtasına koyduğu Deng Xiaoping’den ABD egemen sınıflarına ve emperyalist dünyanın geri kalanına kadar gerici sosyal ve politik güçler tarafından grotesk bir şekilde çarpıtılmakta, suistimal edilmekte ve iftiralara uğramaktadır.

*"Karşılıklılık etiği" olarak da bilinen "altın kural", başkalarının sana nasıl davranmasını istiyorsan başkalarına da öyle davranma ilkesidir. Çoğu din ve kültürde bulunan bir düsturdur.

[Komünist Ahlak Nedir?](#)